Rs. 15

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

ఆగస్టు 2009

విషయసూచిక

వెలుగుబాట

దివ్యకారుణ్యం

యువత కోసం

దైవానికి చేర్చే సరళమైన మార్గం

శ్రీఅరవిందుల కృప

సరళమైన మార్గంలో దైవం దగ్గరకు వెళ్ళ వెందుకని? సరళమార్గంమంటే ప్రగాఢ విశ్వాసం. నీవు ప్రార్థిస్తే ఆతడు వింటాడని ప్రగాఢంగా విశ్వసించాలి. సమాధానం రావడానికి ఆలస్యమైతే, అతనికి తెలుసు. అతడు ప్రేమస్వరూపుడు, ఎప్పుడు సమాధానమివ్వాలో ఆయనకే బాగా తెలుసు అని ప్రగాఢంగా విశ్వసించాలి. ఆయన వచ్చేటపుడు ఎదురుదెబ్బ తగిలి తడబడిపోకుండా ఆయన వచ్చి పనిచేయవలసిన క్షేత్రాన్ని ఈ మధ్యకాలంలో శుభ్రం చెయ్యి. ఇది నా సూచన, నేను దేన్ని గురించి చెప్తున్నానో నాకు బాగా తెలుసు. నీవేం చెప్పినా సరే, మానవుల కుండే యిబ్బందులు, సంఘర్షణలు, అన్నీ నాకు తెలుసు. వాటికి చికిత్స కూడా నాకు తెలుసు. అందుచేత ఆ యిబ్బందులనూ, సంఘర్షణలనూ కనీసస్థాయికి తగ్గించే విషయాల మీద నేను వత్తి చెప్పడం. అంటే (నీ జీవనసరళి) — చైత్యసంబంధమైన మలుపు దిరగాలి. విశ్వాసం, పరిపూర్ణ, సరళమైన నమ్మకం ఉండాలి, దాని మీదే ఆధారపడడం జరగాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.వి. రావు

సర్వత్రా దైవానుభూతి

ప్రశ్న: నాకు తరుచుగా ఆశ్చర్యం కలిగించే విషయం ఒకటుంది. తనకేదో సంకటం కలిగిందని భగవంతుని కర్థమెయ్యేట్లు చెయ్యాలని, ఆయన్ను ప్రార్థించాలంటే, చాలా చాలా దూరంగా వున్నదేన్నో పిలుస్తున్నట్లు, చాలా తీక్షణమైన ఏకాగ్రతను సాధించాల్సి వుంటుందని నాకెపుడూ అన్పిస్తూ వుంటుంది. ఇది సరైన అభిప్రాయ మేనా లేక నిజంగా...

అమ్మ: అది మన మీద ఆధారపడి వుంటుంది!

నేనిపుడు దైవాన్ని ప్రతి చోటా అనుభూతి చెందుతున్నాను. ఎప్పుడూ అన్ని

వేళలా... భౌతికస్పర్శను సైతం — సూక్ష్మభౌతికమైనా, అది భౌతికానుభూతే — వస్తువులలో, వీచే గాలిలో, చుట్టూ ఉన్న జనంలో ఈ విధంగా (అమ్మ చేతుల్ని మోముకు అద్దుకుని చూపిస్తారు) అనుభూతి చెందుతున్నాను. అందుకు ఎంతో దూరం పోవడం లేదు. నేను చేయవలసిందల్లా ఇదే, (అమ్మ తమ చేతుల్ని కొద్దిగా తమ వైపుకు లోపలికి త్రిప్పి చూపిస్తారు) క్షణమాత్ర ఏకాగ్రత — దైవం అడుగో అక్కడున్నాడు, ప్రతిచోటా వున్నాడు! ఆతడు దూరంగా వున్నాడని మనం అనుకొన్నప్పుడు మాత్రమే ఆతడు దూరంగా వుంటాడు.

అన్ని (ఆధ్యాత్మిక) — స్థాయిలను గురించి మనం ఆలోచించడం మొదలుపెట్టినప్పుడు, విశ్వచేతనకు సంబంధించిన సమస్త స్తరాలను గురించి ఆలోచించడం మొదలుపెట్టినపుడు, అప్పుడు, ఆ చివరిది, ఆ చిట్టచివరిది, సరిగ్గా ఆ చిట్టచివరిది, చాలా దూరంగా, చాలా, చాలా దూరంగా వున్నట్లనిపిస్తుంది! (అమ్మ నవ్వులు). కాని ఆతడు ప్రతిచోటా వున్నాడని మనం అనుకొన్నపుడు, ప్రతిదీ ఆతడే అనుకొన్నపుడు, మన భావముద్రయే ఆతడు కన్పించకుండా, ఆతనిని అనుభూతి చెందకుండా మనకు అడ్డుపడుతోంది. అప్పుడు మనం ఇలా చేస్తే చాలు (అమ్మ తమ చేతుల్ని తమ వైపుకు, లోపలికి త్రిప్పి చూపిస్తారు). ఇలా, అలా చూడటమే (అమ్మ తమ చేతుల్ని లోపలి వైపుకు, తమ నుండి బయటవైపుకు త్రిప్పి చూపిస్తారు). అప్పుడు అది, ఆ అనుభూతి చాలా పటిష్టంగా తయారవుతుంది. ఇలా చేస్తే (అమ్మ చేతులు బయటి వైపుకు త్రిప్పి చూపిస్తారు). ప్రతిదీ అసహజంగా, కఠినంగా, ఆర్ద్రిత లేనిదిగా, అసత్యంగా, అయదార్థంగా, కృత్రిమంగా తయారవుతుంది. ఇలా చేస్తే, (అమ్మ చేతులు లోపలికి త్రిప్పి చూపిస్తారు) ప్రతిదీ విస్తృతమైనట్లు, ప్రశాంతంగా, ప్రకాశవంతంగా, శాంతియుతంగా, చాలా విశాలంగా, ఆనందకరంగా తయారవుతుంది. కేవలం ఇలా, అలా అంతే (అమ్మ తమ చేతుల్ని లోపలి వైపుకు, బయటి వైపుకు మార్చి మార్చి త్రిప్పి చూపిస్తారు) ఎలా? ఎక్కడ? అనేది వివరించలేం, అది చేతనకు సంబంధించిన ఒక కదలిక, కేవలం ఒక కదలిక, అంతకు మించి మరేం కాదు. చేతనకు సంబంధించిన ఇట్టి కదలికవల్ల, సత్యచేతనకు, అసత్యచేతనకు మధ్య నుండే భేదం మరింతగా ఖచ్చితమైన రూపం తీసుకొంటుంది. అదే సమయంలో సన్నని... దానిలో నుండి బయటపడడానికి "గొప్ప పనులు" ఏవీ చేయవలసిన అగత్యం లేదు. అంతకు

ముందు దేనిలోనో, లోపల నివసిస్తున్నాను, అందులోంచి బయటపడడానికి బాగా అంతర్ముఖులం కావాలి, ఏకాగ్రత సాధించాలి, మనలోనికి మనం మునిగిపోవాలి అనే అభిప్రాయం ఉంటుంది. కాని ఇప్పుడు (అమ్మ తమ మోముకు, తెరలా చేయి అడ్డుపెట్టి చూపిస్తారు), ఏదో సన్నని, పలుచని పొర — చాలా గట్టి పొరైన ప్పటికీ తొలగించివేయగల, చాలా చాలా పొడిగా (అంటే అంటుకుపోయి వుండ కుండా) – చాలా పలుచని, బాగా పలుచని, ఒక ముసుగు కప్పినట్లున్న, పొర వున్నదని భావించి దాన్నిలా తీసివేస్తే (అమ్మ పలుచని పొరను తొలగిస్తున్నట్లు చేసి చూపిస్తారు) అది అంతర్ధానమౌతుంది.

ఆ పొర బాగా పలుచబడిపోయి, దాని ద్వారా చూడగల, సంవేదించగల, కార్యం నిర్వహించగల విధంగా అది పలుచబడిపోయి, అది వున్నదనే స్పృహ గాని, మళ్ళీ ముసుగుగా దానిని వేసుకోవలసిన అవసరంగాని లేకుండాపోయే స్థితిని ముందుగా తెలుసుకోగలుగుతాం.

ఇపుడే అది ప్రారంభమైంది.

(అంటే సత్యాసత్యాల భావాల పొరల ద్వారా గాకుండా సరాసరి భగవంతుని సంవేదించగల, భౌతికంగా కూడా స్పర్శించగల మహర్దశ ఇపుడే ప్రారంభమైంది) — కాని సమస్తంలోని ఈ దివ్యసన్నిధి... అదొక ప్రకంపనం, సమస్తాన్నీ తనలో భరించివున్న ప్రకంపనం — ఒక విధమైన అనంతశక్తిని, అనంతానందాన్ని, అనంత శాంతిని, కలిగివున్న ఒక ప్రకంపనం అది. విశాలం, విశాలం, అత్యంత విశాలమైన ది, పరిమితులు లేవు. కాని అదొక ప్రకంపనం మాత్రమే, కాదు... ఓ భగవాన్! అది అచింత్యం, కనుక అనిర్వాచ్యం. నీవు ఆలోచిస్తే, నీవు ఆలోచించిన వెంటనే మొత్తం గందరగోళమంతా తిరిగి ప్రారంభమౌతుంది. అందుచేత అది అనిర్వాచ్యం.

లేదు. ఆతడు చాలా దూరంగా వున్నాడని నీవు భావిస్తున్నావు గనుకే అతడు చాలా దూరంగా వున్నాడు. ఆతడు ఇక్కడే వున్నాడని నీవు అనుకొన్నపుడు గూడా, ఇలా (తమ మోముకు దగ్గరగా అన్నట్లు చూపిస్తారు) నిన్ను స్పర్శిస్తూన్నట్లు... నీవు అనుభూతి చెందగలిగితే — ఎవరో వ్యక్తి స్పర్శగాదది, అలాంటిది గాదు. నీకు తెలియనిదేదో లాంటిది, నీకు బాహ్యమైనది, బయటినుంచి కలిగిన స్పర్శ వంటిది గాదు. అలాంటిది గాదు... అది ప్రతి చోటా వుంది.

ప్రతిచోటా, ప్రతిచోటా, ప్రతిచోటా — దానిని నీవు సంవేదిస్తావు... లోపలా,

బయటా, ప్రతిచోటా, ప్రతిచోటా — ఆతనినే, ఆతనినే, ఆతనినే, మరేదీ కాదు, ఆతని ప్రకంపనాన్నే... నీవు సంవేదిస్తావు.

లేదు. నీవు దానిని (మస్తిష్కాన్ని) ఆపెయ్యి. దాని నాపేంతవరకు, పరమ సత్యవస్తువును నీవు చూడలేవు — దానిని దేనితో పోల్చాలా అని చూస్తావు, చూసి "అది ఇలా వుంది, అలా వుంది" అంటావు. ఓహ్!

(మౌనం)

అంతేగాదు, ఎంత తరచుగా, ఎంత తరచుగా, ఆ భావం... రూపం లేదు — ఒక రూపం వుంది, రూపమంటూ లేదు, దానిని మాటల్లో పెట్టలేం. చూస్తున్న దనే భావం కనులు లేవు — కనులు లేవుగాని చూపు వుంది — ఒక చూపు ఒక దర హాసం వున్నాయి, నోరు లేదు, మోము లేదు! అయినా ఒక చిరుహాసం వుంది, ఒక చూపు వుంది (అమ్మ నవ్వుతారు) "ఓ భగవాన్ నేను మందబుద్ధిని" అని తనను గురించి తాననుకోకుండా వుండలేరెవ్వరూ! కాని ఆతడు హసిస్తాడు, హసి స్తాడు, సంతోషంతో హాయిగా వుంటాడు.

చెప్పలేం! దానిని వర్ణించలేం, దాన్ని మాటల్లో చెప్పలేం, దానిని గురించేమీ చెప్పలేం. ఎవరైనా ఏమైనా చెప్పినా, ఏమీ చెప్పనట్లే, అందులో (సత్యం) ఏమీ వుండదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కె.వి. రావు

దివ్యమాత సన్నిధి సదా వుంది. కాని నీ భావాన్ననుసరించి, విషయాలపై నీకుగల అవగాహనను అనుసరించి, వాటియెడల నీకుగల సంకల్పం, వాంఛల ననుసరించి వ్యవహరించాలని, నీ అంతట నీవు నిర్ణయించుకొంటే, ఆమె సన్నిధి తెరమరుగు అవుతుంది. నీ నుండి ఉపసంహరించుకొనేది ఆమె కాదు, నీవే ఆమె నుండి వెనక్కు పోతున్నావు. ఇది నీవు గ్రహించాలి.

శ్రీ అరవిందులు

ప్రార్థనయొక్క సాఫల్యశక్తి

మానవజీవితం ఎన్నో లోపాలతో, అవసరాలతో నిండి ఉంది. అది కోరికల పుట్ట. అంతులేనన్ని అవసరాలు. శారీరక అవసరాలు, ప్రాణిక అవసరాలు, మానసిక అవసరాలు, ఆధ్యాత్మిక అవసరాలు.

ఈ ప్రపంచాన్ని ఏదో ఒక మహత్తరమైన శక్తి పాలిస్తున్నదని మానవుడు భావిస్తాడు. తర్వాత తన అవసరాల సిద్ధి కోసం దుఃఖభూయిష్టమైన సంసారసాగరయానంలో సహాయాన్ని అర్థిస్తాడు. జీవితపోరాటంలో రక్షణ సహకారాల కొరకు తనకు తెలియని ఆ మహత్తరశక్తిని ప్రార్థనతో వేడుకుంటాడు. ప్రార్థనల పద్ధతులు, భగవంతుని ఆరాధనలు — వీటిలో అనేక సంప్రదాయాలు, మతపద్ధతులు — కొన్ని మొరటుగా ఉంటాయి. అనాగరికంగా ఉంటాయి. వారి వారి సంస్కారాలకి, మనస్తత్వానికి అనుగుణంగా ఉంటాయి. భగవంతుని ఆరాధనలో కూడా అహంభావం, లంచంతో వశపర్చుకునే ప్రయత్నం, పొగడ్తలతో తన పక్షమునకు త్రిప్పుకోటానికి ప్రయత్నించటం గొప్పతనాన్ని కీర్తించి బ్రతిమలాడటం, దానములివ్వటం — ఇలాటి ప్రవృత్తులు. మనం భగవంతుని ఏ దృష్టితో, ఏ బుద్ధితో దగ్గరకు చేరుకుంటున్నాము — అనే విషయం కూడా తరుచు విస్మరిస్తూ ఉంటాము.

సాధారణంగా ప్రార్థన యొక్క శక్తి సందేహాస్పదము. ప్రార్థన ఒక అసంబద్ధ విషయముగ, ప్రభావంలేని అనవసరమైన అంశంగా భావింపబడుతోంది. అసలు విశ్వసంకల్పము — అనేది ఒకటి ఉన్నది. అది దాని లక్ష్యాన్ని సర్వదా సాధించుటకు ప్రయత్నిస్తూనే ఉంటుంది. అహంకారపూరిత వాంఛతో, వేడుకోలుతో దానిని పెడత్రోవ పట్టించడం సాధ్యం కాదనేది కూడా నిజమే. పరాత్పరతత్వ మనేది విశ్వసృష్టిలో ఒక వ్యవస్థగా ప్రకటితమవుతున్నది. అది సర్వజ్ఞత్వము కలిగినది. దాని విశాల విజ్ఞానము, ప్రపంచరీతికి అనుగుణంగా తాను నిర్వర్తించవలసిన పనిని అది చేసుకుంటూపోతుంది. దాని గతిలో వ్యక్తిగత అభిలాషలకు తావుండదు. విశ్వధర్మము అనేది ఒకటి ఉంది. దాని ప్రకారము విశ్వగతి సాగుతూనే ఉంటుంది. ఇది వాస్తవమే. కాని విశ్వధర్మము, విశ్వశాసనములు, వీటి నిర్ధారణలు, విశ్వసంకల్ప వికల్పాలు బొత్తిగా యాంత్రిక శాసనాలు కావు. సమర్థవంతమైన మానవసంకల్పాలు, ఆకాంక్షలు, విశ్వాసాలు, ప్రార్థనలు — ఇవి కూడా తక్కువ ప్రాధాన్యముగల

శక్తులు కావు. ఈ సంకల్ప, ఆకాంక్ష, విశ్వాసాలకు ప్రార్థన ఒక రూపముగా ఆవిష్కృతమవుతుంది. ఆ శక్తి, దాని సంవేదన, మానవసంకల్పముతో కూడిన ఆకాంక్ష, విశ్వాసము, దివ్యసంకల్పముతో అనుసంధానం చేస్తాయి. పరాత్పర తత్వముతో, పరాత్పర సంకల్పముతో కలిసి, మానవ ఉత్కృష్ఠ సంకల్పాలు, ఆకాంక్షలు పని చేస్తాయి. వాటికి ప్రతస్పందన ఉంటుంది. ప్రత్యుత్తరముగా కోరబడిన సహకారము, మార్గదర్శకత్వము, రక్షణ సిద్ధులు, ఒక్క మాటలో, యోగక్షేమాలు యెరుకతో తీసుకొని రావచ్చు.

ఈ ప్రార్థనలు అహంకారయుతంగా నిమ్నస్థాయిలో, ఆత్మవంచనతో కూడి కూడా ఉంటాయి. ఇవి హానికరంగా ఉంటాయి — వ్యక్తికి, సమాజానికి, ప్రపంచానికి కూడా. వీటిని ఆధ్యాత్మికత వైపుగా మరల్చకపోతే వినాశనానికి దారి తీస్తాయి.

నిజానికి ప్రార్థన యొక్క రూపము ప్రధానము కాదు. దాని యందు నిక్షిప్తమై ఉన్న విశ్వాసము, సంకల్పశక్తి, ఆకాంక్షలు ముఖ్యము. ప్రార్థన యొక్క పరమోన్నత లక్ష్యము నిరపేక్ష భక్తి. కోర్కెలతో నిమిత్తం లేని దివ్యప్రేమస్థితి.

మానవాత్మ, భగవంతుని రక్షణ, మార్గదర్శకత్వములను కోరుకుంటుంది. భగవంతుని అండ చేరుకోవాలనుకుంటుంది. భాధల నుంచి, దుఃఖం నుంచి విముక్తి కోసం భగవంతుని ఆశ్రయిస్తుంది. తల్లియైన పరాశక్తిని (విశ్వాత్మ) చేరి అర్థిస్తుంది. విశ్వమాత కూడా మానవాత్మ తనను చేరుకోవాలని వేడుకోవాలని ఆశిస్తుంది. తల్లికి బిడ్డపై ఉండే వాత్సల్యం ఉంటుంది విశ్వమాతకు. తన హార్దిక దివ్యప్రేమని బిడ్డపై వర్షింపచేయాలని కోరుకుంటుంది.

దివ్యమాత ప్రేమ సర్వతోముఖమైనది. పరిపూర్ణమైనది. ఆమెయే మనకు ఆవాసము యెప్పటికైనా. శాంతి పొందవలసినది దివ్యమాత హృదయంలోనే.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

భావానువాదం: డా. ప్రసన్న కృష్ణ

వేదాంతి వేడుకోలు

హృదయ నిశ్శబ్దాంతర ధ్యానగమ్యమై
పరామాత్మ వెలుగు నర్తనలపై
దృష్టి సారించిన శాశ్వత తేజమా,

ఉన్నది నీ వొక్కటే!
అహో! అయితే మరేల నేనీ చీకటి ముసుగులో
నా స్వయంప్రకాశతేజో స్పర్శకు దూరమై ఉన్నాను?

కమ్ముకున్న కారుమేఘాల కౌగిళ్లలో చిక్కుకొని
ఏకాగ్రత కొరవడి కోర్కెల సుడిగుండంలో పడి
కూరూపి నవుతున్నాను?

శక్త్యావేశ, తీవ్రోద్వేగ అగ్ని జ్వాలలో పడి, కనలి కనలి
నీ సచ్చిదానంద ప్రశాంత సంధాయక
ఆశ్రయానికి దూరమై సుడిగుండం లోనికి
విసరివేయబడినా నేమిటి?

ప్రతి కోపావేశానికి చిత్తు చిత్తయిపోయి, మోహావేశంలో
దిగ్భ్రమతో శోకసంవిగ్నమానసుడనై ఏల
లొంగిపోతున్నాను?

రక్తముతో కదుముగట్టిన నా
విషాదభరిత గతము నీ సర్వోత్కృష్ట
అనుకంపమునకు ఆటంకము కాకుండు గాక,
వేగవంతమగు గాక.

ఓ ఏకైక సత్యమా!
పైకి మంచిగా అగుపించే క్షుద్రదేవతలు
నిన్ను అనుకరించి యౌవనంలో నన్ను
ప్రలోభపెట్టకుందురు గాక!

ఈ కోలాహలాలను నిశ్శబ్దీకరించు;
శాశ్వత దివ్యనాదాన్ని ఆలకిస్తాను.
దైవేచ్ఛను తెలుసుకుంటాను.

శాశ్వతత్వ ముఖద్వారానికి అడ్డుగా ఉండే
ఈ పటాటోప ప్రదర్శనను చెదరగొట్టు.
అనుగ్రహించు.

మసకలేని చూపు,
కాంతిమంతంగా పెంపొసగిన యువహృదయం
అనుగ్రహించు. ఆశల ఆరాటాన్ని
అదలించుమో, ప్రభూ.

శతాబ్దాలుగా (అవ్యుత్పన్నుల) పొలికేకలతో కళంకితం కాబడిన
గతాన్ని వైదొలగించు.
స్వచ్ఛతను పునరుద్ధరించు.

ఓ, అదృశ్య దివ్యజ్ఞాన కవాటమా తెరుచుకో!
బలప్రమాణమా, సిద్ధింపచేయుమా!
ప్రేమా, వర్షించు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అన్నవరపు ఆదిశేషయ్య

వ్యక్తిగత ముక్తి

మనకు వ్యక్తిగతంగా మోక్షంతో అవసరముండదు. ఎందుకంటే మన ఆత్మ నిత్య ముక్తమైనది. ఇక బంధమనునది మాయ లేక భ్రమ. మనం బంధంలో వున్నట్లు క్రీడి స్తున్నాం. అంతేకాని నిజంగా మనం బంధితులం కాము.

*

ఈ ప్రపంచాన్ని రాక్షససృష్టిగనో లేక మాయాసృష్టిగనో మనం పరిగణించం. ఈ ప్రపంచం క్రమంగా పరిణతి చెందుచున్న పరిణామ ఆవిర్భావమే అయినా దీన్ని మనం దైవావిర్భావంగానే గుర్తిస్తాం. కనుక జీవితత్యాగం జీవితగమ్యం కాదు; లేదా ప్రపంచాన్ని తృణీకరించడం అన్నది కూడ ప్రపంచసృష్టికి ధ్యేయం కాదు.

*

మోక్షం యొక్క ప్రత్యేక ఆశయం అస్థిరమైన ప్రపంచం నుండి మనిషికి పున ర్జన్మరహిత శాశ్వత బ్రహ్మలోకనివాసప్రాప్తి అన్న భావన వ్యాప్తిలో వుంది. ఇలాంటి ముక్తికి ఒక్క పర్యాయం అభయప్రదానం చేస్తే, ఆ జీవికి యీ జీవితంలో కాని వేరెక్కడైనా కాని మరింక పని వుండదు. కాని ఆ జీవికి మిగిలి ఉన్న దేహావసరాలు, అనుభవించక శేషించిన ప్రారబ్ధకర్మ వుంటాయి. ఇవి కూడ ఆ జీవి శరీరం విడిచేలోగా యోగాగ్నిలో దగ్ధమైపోతాయి. అలా జన్మరాహిత్యం పొందడమనేది, జీవి యొక్క అత్యున్నత ఆశయంగా భారతీయుల మనోభావనగా వుంటున్నది. ఆ తర్వాత జీవి స్వర్గసుఖాలు అనుభవిస్తుందన్న ఆకర్షణాభావం చాల మతాలు కలిగి వుంటు న్నవి. వేదమంత్రాల బాహ్యావివరణ సిద్ధాంతంగా వుండిన తర్వాతకాలంలో భార తీయ మతం కూడ యీ వాదనను ఆమోదించింది. ద్వైతులు కూడ యీ భావనను ఉన్నత ఆధ్యాత్మిక ధ్యేయంగా వుంచుకొన్నారు. భౌతికసుఖాల కన్న మానసికసుఖాల కన్న, శారీరమానసిక పరిధుల నుండి విడివడి ఆత్మ యొక్క శాశ్వత శాంతి, విశ్రాం తి, నిశ్చల నీరవతానుభూతి నందగల్గడం నిస్సందేహంగా ఉన్నతమైన స్థితియే. కాని యిది కూడ ఒక విధమైన ఆకర్షణయే. ఇది జీవి మానసిక అలసతను, జననమ రణాల సాహసం నుండి క్రుంగిపోవు భావనను, బలహీనతను తెల్పునేకాని – పర మమైన ధ్యేయం కానేరదు. వ్యక్తిగత ముక్తి, అన్న కోరిక — అదెంత ఉన్నతమైనదైనా సరే, అది అహంకారం నుండి ఉద్భవించినదే. ఈ కోరిక మన వ్యక్తిగతమైన మంచి

తనం మీద, మన బాగు మీద, భౌతిక బాధల నుండి, దుఃఖం నుండి విముక్తి మీద ఆధారపడి వుంటుంది. అహంకార మూలాన్ని పూర్తిగా తిరస్కరించడానికి వ్యక్తిగత ముక్తి అన్న కోరికను అధిగమించాలి. మనం దైవాన్ని ఆకాంక్షిస్తున్నామంటే, అది కేవలం దైవం కోసమే కాని, మరే ఇతరమైనదాని కోసం కాకూడదు. ఎందుకంటే అదే మనకు విశిష్టమైన పిలుపు. మన ఆత్మయొక్క లోతైన సత్యం. ముక్తి కోసం అత్యున్నత ఆత్మ సాక్షాత్కారం కోసం, దైవసాయుజ్యం కోసం చేసే నిరంతర ప్రయత్నం సమర్థించబడింది. ఎందుకంటే అది మన స్వభావం యొక్క అత్యున్నత నియమం; మనలోని అత్యున్నతమైన దైవసంకల్పం కొరకైన ఆకర్షణ. అదే దానికి తగిన సమర్థన. అదే దాని సత్య హేతువు.

పునర్జన్మల నుండి విముక్తి అంటే భౌతికజీవితాన్ని తృణీకరించడం కాదు, లేదా ఆధ్యాత్మికంగా స్వీయత్యాగం ద్వారా భౌతికజగత్తు నుండి తప్పించుకొని పారిపోవడమూ కాదు. నిజమైన త్యాగం అంటే కూడ కుటుంబాన్ని, సమాజాన్ని వదలిపోవడము కాదు. నిజమైన త్యాగం అంటే భూతభవిష్యత్ పరిధులు లేని శాశ్వత ఆత్మసంభూతమైన మనలోని దైవంతో తాదాత్మ్యం చెందడం. అంతర్ముక్తుడైన జీవన్ముక్తుడు కర్మలు చేసినా చేయనివాడే అవుతాడు, అని గీత చెపుతుంది. ఎందుకంటే అతనిలో పనిచేసేది సర్వేశ్వరుని వశంలోని దివ్యప్రకృతియే. అలాంటి వ్యక్తి వందసార్లు దేహం ధరించినా, అతడు జననమరణ సంకెళ్ళ నుండి, యాంత్రిక మనుగడ నుండి నిత్యముక్తుడే. ఎందుకంటే జీవన్ముక్తుడు జననమరణరహిత ఆత్మజీవనం జీవిస్తాడు కాని, దైహికజీవనం జీవించడు.

*

మనం మనలోని మనకన్న ఉన్నతమైన దానిని గుర్తించినపుడు, దానిచే, శక్తివంతంగా ఆకర్షించబడినపుడు దానిలో వుండిపోవాలి. ఆ సచ్చిదానందమయునిచే తీవ్రంగా ఆకర్షింపబడినపుడు, యీ నిమ్నప్రకృతిని మాయగా భావించి త్యజించి నిర్వాణస్థితిని ఆకాంక్షిస్తాం. నిజమైన నిర్వాణం మనల్ని బంధిస్తున్న నిమ్నప్రకృతి నుండి విముక్తి పొంది ఉన్నతమైన సత్యచేతనా స్థాయిని చేరుకోవడం. సర్వమునకు ఉన్నత సత్యం కారణం మాత్రమే కాదు, అది సర్వమును ఆలింగనం చేసికొని సర్వత్రా వుంటుండడం మాత్రమే కాదు, దాన్ని మనం మరింతగా మరింతగా పొందినపుడు సర్వము మన ఆత్మానుభూతిలో ఉన్నత విలువలతో

రూపాంతరం చెంది, ఆ దివ్యసత్య ప్రకటనకు విలువైన సాధనంగా రూపొందుతుందని, మనకు అనంతత్వంతో బహుముఖంగా సంబంధం కలుగుతుందని, పరమాత్మ సన్నిధికి అధికాధికంగా ఆరోహించగల్గుతామని, చివరగా మనం కనుగొనగలము. పర్యవసానంగా మనం ఆ పూర్ణత్వానికి, దాని విశిష్ట విలువలకు సన్నిహితుల మవుతాము. మనల్ని ప్రేరేపిస్తూ, ప్రోత్సహిస్తున్న ముముక్షుత్వాపేక్ష నుంచి విముక్తులం కాగల్గుతాం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

దివ్యకారుణ్యం

ఆ ఊర్ధ్వలోకాల నించి క్రిందికి వచ్చే ఓ దివ్యకారుణ్యం ఉంది. అది కరుణతో, ప్రేమపూరిత వీక్షణాలతో, వివేకంతో, నిశ్చలశక్తితో, ... మన జీవనపోరాటాన్ని, సంఘర్షణని పరిశీలిస్తూ ఉంటుంది. మనిషిలోని, శక్తిని,. బలహీనతని, అతని పుణ్యాన్ని, పాపాన్ని, అతని ఆనందాన్ని, ఆవేదనని, అతని జ్ఞానాన్ని, అజ్ఞానాన్ని, అతడి వివేకాన్ని, బుద్ధిహీనతని, అతని ఆకాంక్షలని, అతని వైఫల్యాన్ని... అంటె అన్ని ద్వంద్వరీతుల్ని కనిపెడుతూ, అతనికి సహాయపడుతూ ఉపశమనం కల్గిస్తూ ఉంటుంది. ఎవరిలో ఏ గుణం ప్రస్ఫుటంగా ఉంటుందో వారిలో పుష్కలంగా ఆ అంశ యొక్క అభివ్యక్తి నిచ్చేది ఆ దివ్యకరుణే. ఆ దివ్యకారుణ్యం ఈ పృథ్వీపై అనేక రకాల అభివ్యక్తిని పొందుతూ... కొందరిలో ఆ దివ్యగుణ ప్రభావాన్ని సమృద్ధిగా నింపుతుంది. ఆ విధంగా కొందరు తపోనిష్టుల్లో, దానశీలుల్లో... గొప్ప దయాగుణాన్నిచ్చి వాళ్ళని ప్రేమమూర్తులుగా, గొప్ప ఔదార్యం కలవారిగా తయారుచేస్తుంది. మరి కొందర్ని ఆలోచనాపరులుగా, గొప్ప ధీరులుగా తయారుచేసి విస్తృత పరిజ్ఞానాన్ని అందిస్తుంది. వారిని ధీరులుగా, వివేకవంతులుగా, శక్తివంతులుగా అందరికీ సహాయపడేటట్లు తీర్చిదిద్దుతుంది. ఆర్యవీరుల ప్రతాపాన్ని, ఆత్మశౌర్యాన్ని ప్రతిఫలింపచేసినది అదే కారుణ్యం. అదే కారుణ్యం అతడు, క్షతగాత్రులకు సేవచేసి రక్షించడానికి ప్రేరేపిస్తుంది. ఆ కారుణ్యం అనేక రీతులలో గొప్ప అభివ్యక్తిని పొంది గొప్ప గుణవంతులను, సాహసవంతులను తయారుచేస్తుంది.

ఆ శక్తిమంతుడైన నిరంకుశ పాలకుడిని దండించినది కూడా అదే కారుణ్యం.... ఎందుకంటె దివ్యకరుణ అంతటా ఒకేలా ప్రసరిస్తుంది. దుష్టులను శిక్షించినపుడు కూడా వారిపట్ల కోపం, ద్వేషం ఉండనిదే దివ్యకారుణ్యం. అదే దైవం యొక్క అపార కరుణ. ఎందుకంటె కోపం, ద్వేషం అన్నవి దివ్యగుణాలు కావు. దయామయుడైన దైవం ఈ గుణాల్ని ప్రదర్శించడు. అవి దివ్యలక్షణాలు కావు. దుష్టశిక్షణ చేసినా, శిష్టరక్షణ చేసినా దాని వెనుక ఉన్న దివ్యకారుణ్యం ఏ తారతమ్యాలు లేక ఒకే తీరుగా ఉంటుంది. ఎందుకంటే దైవానికి భేదభావం ఉండదు. పాపులను శిక్షిస్తాడని, దైవం యొక్క కారుణ్యంలో తరతమ బేధాలు ఉన్నట్లు చెప్పిన కథల్లో ఏ మాత్రం సత్యం లేదు. అది కొందరు మిడిమిడి జ్ఞానంతో చేసిన మూఢకల్పనలు మాత్రమే. సర్వత్రా సమభావాన్ని కల్గిన దివ్యకారుణ్యంలో తేడా ఉండదు. దైవం యొక్క కపటత్వం, ద్వేషం గురించిన చెప్పినవన్నీ పరిపక్వత లేనివారు అల్లిన బూటకపు కథలు. వాళ్ళే నరకాన్ని, నరకంలోని చిత్రహింసల్ని సృష్టించారు. ఒక్క భారతదేశంలోని సనాతన ఆధ్యాత్మికత మాత్రం దైవం యొక్క నిష్పక్షపాతమైన, సర్వజీవుల్ని ఒకే దయతో, కారుణ్యంతో, చూసే ఆ దివ్యప్రేమని, కారుణ్యాన్ని స్పష్టంగా దర్శించింది. అందుకే హతమార్చే రాక్షసుడిని సంహరించినపుడు, అలాగే శరణార్థులను ఆ హింసనుంచి, అన్యాయంనుండి కాపాడుతున్నపుడు దివ్యకరుణ సమభావనతో పనిచేస్తుంది. ఒకే ప్రేమతో, దయతో కర్తవ్యనిర్వహణ చేస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: డి. సత్యవాణి

దివ్యకారుణ్యం — దైవకృప

దైవకృపను గురించి ఒక విషయం చెప్పాలి. ఎందుకనగా, ఇది దాదాపు మానవ మేధస్సు పనిచేసే తీరుకు దీటైన వ్యవహారశైలిగల దివ్యజ్ఞానమని మీరు భావిస్తున్నట్లుంది. కాని యిది అలాంటిది కాదు. తన ప్రాపు కోరేవారి ప్రార్థన లన్నింటిని మన్నించి, అందరిని నిష్పాక్షికంగా అనుగ్రహించే విశ్వవ్యాప్త దైవానుకంపం కూడా కాదు. పుణ్యాత్ముడిని ఆదరించి పాపాత్ముడిని నిరాకరించడు. దైవకృప టార్సస్‌కు

చెందిన సాల్ (Saul Tarsus) అనబడే హింసాత్మకుడికి సహాయ మందించింది. దుష్ప్రవృత్తి కలిగిన సెయింట్ అగస్టీన్‌కు తోడుగ నిలిచింది. జగాయి, మగాయి అను అత్యంత అపఖ్యాతి పాలైనవారికి అండ నిచ్చింది. బిల్వమంగళుడు లాంటి మరెందరో పరివర్తన మానవ నైతిక వివేక పవిత్రతకు అపవాదును ఆపాదించినప్పటికి, వారికి కూడ తోడ్పడింది. అయినా, అది ధర్మవర్తనులకు కూడ తోడ్పడగలదు. నీతిమంతులమనే వారి దర్పాన్ని ఉపశమించ జేసి యిట్టి విషయాలకు అతీతమైన ఒక పవిత్ర చైతన్యస్థితికి దారితీయగలదు. నియమాలన్నిటి కన్నా, విశ్వధర్మాని కన్నా కూడ, మిన్న అయినది. ఎందుకనగా, ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానద్రష్ట లందరు ధర్మానికి, దైవకృపకు మధ్య తారతమ్యము చూపారు. కాని, అది వివేచనా శూన్యమైనది కాదు, కేవలం తన స్వంత వివేచనా జ్ఞానాన్ని కలిగి వుంటుంది. ఈ జ్ఞానంతో అది విషయాలను, మనుష్యులను, యుక్తాయుక్త సమయాలను, వాతావరణ పరిస్థితులను బుద్ధితోనో లేక మరో సహజ శక్తితోనో దర్శించుటకు బదులు వేరొక దృక్కోణంలో దర్శించగలుగుతుంది. వ్యక్తిలో మనసు కంతు పట్టని విధంగా దట్టమైన పరదాల మరుగున దైవకృపాస్థితి ఒకటి యేర్పడుతుంది. అట్టి స్థితి సుసంపన్నము కాగానే, దైవకృప స్వచ్ఛందంగా పనిచేస్తుంది. ఇక్కడ మూడు శక్తులుంటాయి. (1) వైశ్వానిక ధర్మము, కర్మ లేదా మరి అలాంటిదేదో (2) ధర్మమనే చక్రము నుండి యెందరిపై ప్రభావము చూపగలదో అందరిపై చూపి, వారి అవకాశాన్ని వారికి అందించగలిగిన దివ్యకారుణ్యము (3) మిగతావాటికన్న లెక్కింప శక్యము గానిదేకాక తిరుగులేని విధంగా పనిచేసే దైవకృప. ఇక్కడ ఒక ప్రశ్న ఉదయిస్తుంది. జీవితంలో యెదురయ్యే విపరీత పరిస్థితులన్నింటి వెనుక, పిలుపునకు ప్రతిస్పందించి దైవకృప యొక్క వెలుగు కోసం యెంతటి కష్టాన్నైనా ఓర్చుకొని తనకు తాను స్వయంగా తెరుచుకోగలదేదైనా వున్నదా? అని. "అది" మానసికమైన, ప్రాణికమైన కదలిక కాకూడదు. ఎంతో కొంత అంతర్చక్షువునకు గోచరించే అంతశ్చలనము అయివుండాలి. అది ప్రసన్నమై ముందుగా కార్యాచరణకు ఉపక్రమించినపుడు, సమగ్ర చర్య చేపట్టనెంచి ఒక కీలకనిర్ణయం కోసమో లేక మార్పు కోసమో దైవకృప వేచియున్నా కూడా. దైవానుకంపం పనిచేయగలదు. ఎందుకనగా దైవకృప యొక్క చర్య భవిష్యత్కాలానికి వాయిదాపడే అవకాశమున్నది, కారణం, జీవిలోని యేదో ఒక్క భాగమో లేక స్వాభావిక స్థితియో, స్వీకరించుటకు సంసిద్ధంగా

లేని దేదైనా, ఆటంకం కావచ్చు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

(SABCL Vol. 23, pp. 609-10)

ప్రశ్న: మధురమాతా! శ్రీఅరవిందులు దైవ అనుకంపము మరియు దైవకృప యొక్క ప్రభావము గురించి మాట్లాడారు. కాని ఈ రెండింటి మధ్య వ్యత్యాస మేమి?

సమా: అనుకంపం అందరి బాధలను, వారు అర్హులైనా కాకపోయినా, ఉపశమింపజే యుటకు ప్రయత్నిస్తుంది. దైవకృప బాధించే హక్కు ఉనికిని ఒప్పుకొనదు. దానిని రద్దుపరుస్తుంది.

(*CWM* Vol. 16, p. 346)

ప్రశ్న: "అనుకంపం" అనగా అర్థమేమి?

సమా: అనుకంపం "Misericordi" అను ఫ్రెంచి పదానికి సమానమైనది. అది శక్తి మరియు దయతో పూర్తిగా నిండియున్న కరుణ. అన్ని అపరాధాలను ఉపేక్షించి, ప్రతి ఒక్కరికి యెల్లవేళల వారికి ఉత్తమోత్తమమైనదేదో దానినే అభిలషిస్తుంది.

(*CWM* Vol. 17, p. 10)

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

ప్రశ్న: మీ అనుకంపముకు చిహ్నమైన పుష్పము యెందు కంత సుకుమారమై, అంత త్వరగా వాడిపోతుంది?

సమా: లేదు. అనుకంపం — దాని చిహ్నముతోపాటు వాడి పోదు — స్వయం శాశ్వతత్వాన్ని కలిగి ఉండే వాటియొక్క లిప్తమాత్ర ప్రతినిధులే పుష్పములు.

అరవిందులు

ప్రార్థనలు — ధ్యానములు

ఓ ప్రభూ, నీ సమక్షంలో నా గర్వం మొత్తం సడలిపోయింది. నీ యెదుట యెవ రైనా తనను తాను అధగమించి గొప్పగా భావించుకోడం యెంత పనికిమాలిన విషయమో నా కర్థమయింది. ఏ నిర్భంధం లేకుండా విపరీతంగా హాయిగా యేడ్చి, యేడ్చి విడిచిన ఆ మధురాతిమధురమైన నా జీవితపు కన్నీళ్ళు, ఓ నా, మహనీయ ప్రేమమూర్తీ! పసిపాప మాదిరిగా ఆనందమయమయ్యాయి. ఒకేసారి నవ్వు, యేడుపు కలగలిపిన చిరునవ్వుతో నీ ముందు నిలుచున్నాను. అబ్బ! ఎంత విశ్రాంతి! ఎంత ప్రశాంతత! ఎంత మధురంగా వున్నాయి. ఏ సిగ్గూ, సంకోచం లేకుండా నీ యెదుట విడిచిన ఆ కన్నీళ్ళు! తండ్రి చేతులలో వున్న పసిపాపవలె కాదా? కాని, ఎలాంటి తండ్రి! ఎంత మహనీయత! ఎంత దివ్యత్వం! ఎంత అవగాహన! బదులు పల్కారింపులో యెంతటి ఆధిక్యత, యెంతటి పరిపూర్ణత! నా కన్నీళ్ళు పవిత్ర హిమబిందువులు సుమా! నే నేడ్చింది నా స్వంత గోడు కోసం కాదు. అలా అని అనుకుంటున్నావా! కన్నీళ్ళు మధురమైనవి, ప్రయోజనకరమైనవి. కన్నీళ్ళు యే నిర్భందాలు లేకుండా నా హృదయాన్ని నీ ముందు తెరిచి ఉంచుతాయి. ఒకానొక అద్భుత క్షణంలో కరిగిస్తాయి. మిగిలినవన్నీ ఆటంకాలయి నన్ను నీ నుంచి వేరుచేస్తాయి.

కొన్న రోజుల క్రిందట నేనిది విన్నాను., తెలుసుకున్నాను. "నువ్వు నా యెదుట యే రకమైన నిగ్రహం, దాపరికం లేకుండా దుఃఖించడం సంభవిస్తే చాలా విషయాలు మారిపోతాయి. ఒక గొప్ప విజయం జయించబడుతుంది." అందుకే హృదయం లోంచి బయలుదేరిన కన్నీళ్ళు కళ్ళ వరకూ వస్తాయి. నేను వస్తాను. నీ ముందు కూర్చుంటాను. భక్తితో నీకు నివేదనగా ఆ కన్నీళ్ళు ప్రవహిస్తాయి. ఆ నివేదన యెంత హాయిగా, యెంత మధురంగా వుంటుందో!

ఇప్పుడు అసలు యేడవనప్పటికీ, నీకు నేను యెంతో యెంతో దగ్గరగా వున్న అనుభూతితో నిలువెల్లా పులకించి కంపించిపోతాను.

తడబడే మాటలతో నా భక్తిని వెల్లడించుకోనీ:

పసివాడిలా ఆనందంతో గట్టిగా యేడుస్తాను కూడా, "ఓ పరమాత్మా! ఓ ఏకైక విశ్వసనీయా! మేమేం చెప్పబోతున్నదీ మా కంటె నీకే తెలుసు. ఎందుకంటే

నువ్వే దానికి మూలం కనుక."

"ఓ పరమాత్మా! ఓ ఏకైక మిత్రమా! నువ్వు అంగీకరిస్తావు. నువ్వే ప్రేమిస్తావు, నువ్వే అర్థం చేసుకుంటావు, ఎలా వున్నవాళ్ళని, అలా మమ్మల్ని. ఎందుకంటె ఆ రకంగా మమ్మల్ని తయారుచేసినవాడివి నువ్వే కనుక".

"ఎవరైతే వింటున్నాడో, అర్థం చేసుకుంటున్నాడో, మార్గదర్శి అవుతున్నాడో వాడికోసం నీలోకాక మరెక్కడో వెతకడం శుద్ధ మూర్ఖత్వం. మా పిలుపుకు యెప్పుడూ అందుబాటులో వుంటావు. ఎన్నడూ మమ్మల్ని నిరాశపరచలేదు."

"ఏ విధమైన మినహాయింపులు, భేషజాలు లేకుండా ఏ ప్రయత్నం, నిర్బంధం లేకుండా సమగ్ర విశ్వాసంతో కూడిన పరమానందం, వొక స్పష్టమైన ప్రశాంతత, సమర్పణలో పరిపూర్ణతతో నేను పరమాత్మని తెలుసుకోగలిగేటట్లు నువ్వే నన్ను తయారుచేసేవు.'

"ఓ నా ప్రేమైకమూర్తీ! పసివాని ఆనందంతో కూడిన ఆనందంతో నీ ముందు, ఏకకాలంలో, చిరునవ్వు నవ్వాను, ఏడ్చాను".

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

గొప్ప విశ్వజనీన కారుణ్యం

ఒకరికి దుఃఖం కలిగిన ప్రతిసారి, దైవం (విశ్వాత్మ) యొక్క మొత్తం దుఃఖానికి మరొక దుఃఖం కలుస్తుంది.

ఇట్టి ప్రగాఢ కారుణ్యస్థితి నుండి దైవం భౌతికంలో పనిచేస్తాడు. ఈ ప్రగాఢ కారుణ్యమే భౌతికంలో చైత్యపురుష ఖేదంగా అనువదించబడ్తుంది.[1] అది తలక్రిందులైనట్లు ఉంటుంది ఈ విధంగా (శ్రీమాత తన రెండు చేతులు కలిపి, వెనుకకు

[1]*ప్రశ్న: ఈ రోజుల్లో నేననుభూతి చెందుతున్నాను, ఒక ప్రగాఢమైన దుఃఖాన్ని: అది తెస్తుంది నా కళ్ళల్లో ఒక కన్నీటి ప్రవాహాన్ని. దానిలో అనిశ్చితిగాని, కల్లోలంగాని లేవు. ఇంకా చెప్పాలంటే, అక్కడ ఉన్నది ఒక అనుభూతి, ప్రశాంతత, స్వచ్ఛత — గాఢంగా బరువెక్కిన హృదయంతో కూడినది. 'చైత్యపురుష దుఃఖం' అని పిలవబడే దిదేనా?*

జ: అవును. ఆ తరహా చైత్యపురుష దుఃఖం ఉన్నది. కాని చైత్యపురుష కన్నీరు (psychic tears) దుఃఖంతో కూడి ఉండనవసరం లేదు. ఆనందం, ఉద్వేగంతో కూడిన కన్నీరు కూడ ఉన్నది.

తిప్పి, ఏదో సమర్పిస్తున్నట్లు తెరుస్తారు).

దైవం యొక్క ఈ కారుణ్యస్థితి, చైత్యపురుష చైతన్యంలో దుఃఖంగా మార్చ బడ్తుంది. ఈ దుఃఖం, వ్యక్తిగతం కాదు. ఇది ... విశ్వ (ఆత్మ) దుఃఖంతో మమేకం కావటం. 'ప్రార్థనలు — ధ్యానములు' లో ఈ విషయం చెప్పా. (చివరి వాటిల్లో, ఒక దానిలో) నేను నా అనుభవాన్ని వర్ణించా, సుదీర్ఘంగా. 'నేను ఏడ్చా — నా జీవితంలో అత్యంత మధురమైన కన్నీటిని'[2] అని చెప్పా దాంట్లో. ఎందుకంటే, నేను నా కోసం ఏడ్వలేదు — అదీ సంగతి. మీకు తెలుసా — మానవులెప్పుడూ దుఃఖిస్తారు, వ్యక్తిగత కారణాల వల్ల. ఉదాహరణకు వారు ఒకరిని పోగొట్టుకుం టారు — వారు ప్రేమించినవారిని. బాధపడ్తారు, ఏడుస్తారు: కాని అది ఆ వ్యక్తి స్థితిని గురించి కాదు, వారు ఎక్కువ కాలం ఏడ్చేది. నూటికి తొంభైమందికి ఆ వ్యక్తి స్థితి తెలియదు: ఆ వ్యక్తి సుఖంగా ఉన్నాడో, దుఃఖంగా ఉన్నాడో తెలియ దు: ఆ వ్యక్తి ప్రశాంతంగా ఉన్నాడో, బాధపడ్తున్నాడో తెలియదు. ఆ వ్యక్తి నుండి తాము వేరు పడి ఉన్నామనే అనుభూతి పైనే, వారి దుఃఖమంతా. ఎందు కంటే, వారు ప్రేమిస్తారు. ఆ వ్యక్తి తమ దగ్గర ఉండడాన్ని — కాని, అతడు పోయాడు. అందుచేత మానవ దుఃఖానికి మూలం ఎల్లప్పుడూ — చైత్యపురుష ఖేదం తన వైపుకు వెనుదిరగడంగా ఉంటుంది. ఎక్కువ లేదా తక్కువ ఎరుకతో; ఇది ఎప్పుడూ ఉంటుంది. ఒకరు ఇంకొకరి దుఃఖానికి ఏడ్చినపుడు కూడ అది మిశ్ర మంగా ఉంటుంది. ప్రాణికం దుఃఖంలో చైత్యపురుషఖేదం మిళితమైనపుడు, అదే వెనుదిరిగిన కారుణ్యపు అంశ. అది సత్వములో ప్రవేశిస్తుంది. దీనిని వ్యక్తిగత సానుభూతి నుండి వేరుచేసి చూడగల్గినప్పుడు — తన వ్యక్తిగత అహంకారం నుండి బయటపడి దృష్టి కేంద్రీకరించగల్గితే, దానితో మమేకం కాగల్గితే — అప్పు డు, దీని ద్వారా విశ్వజనీన కారుణ్యంతో సంబంధం ఏర్పర్చుకోవచ్చు. ఈ విశ్వ జనీన కారుణ్యం అత్యంత ఉన్నతమైనది. విశాలమైనది. ప్రశాంతమైనది. శక్తివంతమైనది, లోతైనది. పరిపూర్ణ ప్రశాంతితో కూడినది. అనంతమైన మాధుర్యం కలది. 'నీవు దుఃఖాన్ని గాఢంగా తెలుసుకుని లోతుగా పోవడం తెల్సుకో' — అని నేనన్నపుడు నేను ప్రస్తావించేది ఈ విషయమే. నీకు కనీసం, దుఃఖం లోతుకు

[2]'ప్రార్థనలు — ధ్యానములు' — 12 జూలై 1918

పోవడం మాత్రం తెల్సుంటే — తిన్నగా దాని హృదయంలోకి (మూలంలోకి) వెళ్లు. నీ వ్యక్తిగత, అహంకారపూరిత భాగాలను దాటుకుని లోతుగా వెళ్ళు. అప్పుడొక గొప్ప, ఆశ్చర్యకరమైన, ఆనందకరమైన, జ్ఞానంతో కూడిన దృశ్యానికి తలుపు తెరుచుకుంటుంది. దీని అర్థం — దుఃఖం కోసం దుఃఖాన్ని అన్వేషించ మని కాదు.

కాని, అది అక్కడ ఉన్నప్పుడు, అది నీపై పడినపుడు — నీవు నీ వ్యక్తిగత అహంకారపు దుఃఖం నుండి లేచి నిలబడగల్గినపుడు — ఎల్లపుడు, మొదట — దానిలో వ్యక్తిగత భాగాన్ని చూడాలి; నిన్ను ఏది బాధిస్తుందో దానిని చూడాలి; నీ బాధకు ఏది వ్యక్తిగత కారణమో దానిని చూడాలి. దాని నుండి పైకి లేచి, అతీతంగా — ఏదైతే విశ్వజనీనమో, ఏదైతే మూలసత్యమో, దాని వైపు పోవాలి. అప్పుడే నీవు ప్రవేశిస్తావు ఒక అనంత కారుణ్యం లోకి. అప్పుడే అక్కడ నిజంగా తెరుచుకుంటుంది నీకు చైత్యపురుష వాకిలి.

అందుచే ఏ ఒకరైనా కన్నీరు కారుస్తుండగా నీవు చూస్తే ఆ సమయంలో ఎవరైనా దానితో మమేకం కావాలని ప్రయత్నిస్తే — ఆ కన్నీటిలో ప్రవేశించి కరిగిపోవాలని ప్రయత్నిస్తే — అది చైత్యపురుష చేతనకి తలుపును తెరువగలదు. మీకు అర్థమయిందా? తాను తలుపు తెరువగలదు; సంపూర్ణ అనుభవం పొందగలదు — చాల అపురూపమైన అనుభవం — అది అతని చైతన్యంలో లోతైన ముద్ర వేయగలదు. సాధారణంగా అది ఎప్పటికీ చెరగదు. కాని ఆ తలుపు మళ్ళీ మూసుకుంటే, నీవు మళ్ళీ ఇప్పుడున్నట్లు సాధారణ కదలికలలో కనక ఉంటే, ఆ విశ్వజనీన కారుణ్యం ఇంకా ఎక్కడో నీ వెనుకనే ఉంటుంది. తీవ్రంగా దృష్టి కేంద్రీకరించిన క్షణాల్లోనే, దాని వద్దకు నీవు తిరిగి చేరుకోగలవు; దాని అనుభూతి పొందగలవు — అదెంత ఉత్కృష్టత! ఎంత మాధుర్యం! ఎంత గొప్ప ప్రశాంతత! అది అర్థం చేసుకుంటుంది (బుద్ధితో కాకుండా); దాని కన్ని వస్తువులపై అనుకంపముంటుంది. అన్నిటినీ పెనవేసుకుంటుంది.అన్నిటికి ఉపశమనం కల్గిస్తుంది.

(*CWM* Vol. pp. 144-46)

మూలం: శ్రీమాత

భావానువాదం: యస్.వై. సోమయాజులు

కారుణ్యం, కృతజ్ఞతలు చైత్యపురుష సుగుణాలు

కారుణ్యం, కృతజ్ఞతలు సారభూతంగా చైత్యపురుష చేతనకి సంబంధించిన సుగుణాలు. వ్యక్తి దైనందిన జీవితంలో చైత్యపురుషుడు బలంగా వ్యవహరించినపుడు ఆ వ్యక్తి చైతన్యములో ఇవి వెల్లడవుతాయి.

బలముతో కూడిన శక్తికల ప్రాణిక, భౌతికాలు వీటిని తమ బలహీనతలుగా అనుభూతి చెందుతాయి. వాటి శక్తిసామర్థ్యాలు ఆధారంగా ఆవిష్కరిస్తాయి. వాటి స్వేచ్ఛాప్రేరణలను నిరోధిస్తాయి.

సాధారణంగా బుద్ధి తగినంతగా వికాసం చెందనపుడు తన భాగస్వామియైన ప్రాణికము భౌతిక ప్రకృతికి బానిసయై, అసంపూర్ణ చైతన్యంతో నున్న యాంత్రికత్వముతో సంపూర్ణ అవగాహనతో ఉండదు. చైత్యపురుషుని తొలి స్పందనలకు బుద్ధి మేల్కొనినపుడు, అది తన అజ్ఞానముతో కారుణ్యాన్ని ఔదార్యాంగాను, కృతజ్ఞతను ఉపకారానికి ప్రత్యుపకారం చేయటంగా మారుస్తుంది. తర్వాత నెమ్మదిగా చైత్యపురుష చలితచాలనాలను గుర్తించినపుడు హర్షాతిరేకంతో మెచ్చుకోగలిగే శక్తిని సంతరించుకుంటుంది.

చైత్యపురుషుని చైతన్యము వ్యక్తిలో సర్వశక్తివంతముగా ఉన్నప్పుడు మాత్రమే ఏ భూమికలోనైనా అవసరమైనపుడు అందరిపట్ల కారుణ్యము పొంగుతుంది. ఏ రూపంలో దివ్యానుగ్రహం వ్యక్తమయినా దాని పట్ల కృతజ్ఞతాభావం కలుగుతుంది. ఇవి వాటి మౌలికమైన ప్రకాశం స్వచ్ఛతలతో వ్యక్తమవుతాయి. కారుణ్యం ఏమాత్రం దిగజారదు. కృతజ్ఞతలతో ఆత్మన్యూనతాభావం మిళితమవదు. వీటి జాడా ఏమాత్రం వాటిలో కనపడదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: సిద్ధులగారి త్రివేణి

విశ్వచైతన్యంలో జీవనం

ప్రశ్న: విశ్వచేతనలో మనుగడ సాగించేవారి జీవితాలు, లేదా, అలా జీవించటానికి ప్రయత్నించేవారి జీవితాల దృష్టాంతాలు నా జీవితంలో నాకెన్నో తారసపడ్డాయి. ఇతరుల బాధలకు అంతగా సానుభూతి చూపించే, దయార్ద్ర హృదయులుగా వాళ్లు నాకు అనిపించ లేదు. స్వీయ వేదనలకు సంబంధించినంతవరకు సచైతన్యంగా మనం ఉండనవసరం లేకపోవచ్చు. అలా లేకపోయినా ఇతరుల బాధల విషయంలో సానుభూతి చూపవలసిన అవసరము ఉంటుందనుకుంటాను. వ్యక్తిగతంగా సచేతనులమై ఉన్నప్పుడే సాటి సోదరుల కష్టాలకు తీవ్రంగా స్పందిస్తామనుకుంటాను. ఈ విషయంలో నా అభిప్రాయం పొరపాటు కావచ్చు. మీరు విశదీకరించగలరు.

సమాధానం: అలాటి వాళ్ళు నిస్సంశయంగా విశ్వచేతనతో కూడిన జీవనం జీవిస్తున్నారా? లేదా అలా ఉంటే వారు అంత దయార్ద్రహృదయులుగా ఉండక పోవటం వాస్తవమా? వాళ్ళు బాహ్యంగా ప్రస్ఫుటమయేలా సానుభూతి, ఆర్ద్రతలు ప్రకటించకపోవచ్చు. ఆచరణలో కనపర్చకపోయినా, మానవత్వాన్ని చూపటం లేదా?

లోకంలో ఇతరుల అనుభవాలపట్ల ఉదాసీనత వహించే వ్యక్తి తాను పరిపూర్ణంగా విశ్వచైతన్యంలో నివసించనివాడే అయి ఉంటాడు. వ్యక్తిగతంగా ఆత్మసంతృప్తి కలిగినవాడై ఉంటాడు. లేదా ఏదో రకమైన నిరాకార సార్వత్రిక తత్వ సంసర్గం కలిగి ఉండి, అందులో సంలీనమై ఉంటాడు. దానికి సంబంధిత ఏ కార్యక్రమంతోను సంబంధం లేకుండా, ప్రాపంచికానుభవాలకు అతీతంగా అంతర్ముఖుడై ఉండి ఉంటాడు. ఆత్మానుభవపరంగా పురోగతికి ఈ పరిస్థితులన్నీ ఉపయుక్తమైనవే. కాకపోతే అవే విశ్వచైతన్యంగా పరిగణింపబడవు.

మనిషి విశ్వాత్మచేతనలో జీవించి ఉన్నపుడు, ప్రాపంచిక జీవనంతో కూడా అవశ్యంగా సంలీనమై ఉంటాడు. ఆతని దృక్పథం అహంకారస్థితి నుంచి ఉన్నత భూమికలకు, కారుణ్యం, ప్రేమ, పరోపకారం వైపునకు, ఊర్ధ్వగమనంలో పెనుగులాడుతూ ఉంటుంది. అనంత నిరహంకారస్థితిలోనే అనంత కారుణ్యాసాగరంలో మునక వేయటం జరుగుతుంది. ఇదే బౌద్ధుల అభిప్రాయం. సర్వభూత కారుణ్యం

కలిగి అందరికి మేలు చేకూర్చటమే వ్యాపకంగా కలవాడు విముక్తుడైన సన్యాసి అని గీత, ఇతర హైందవ గ్రంధాలు అభివర్ణించాయి. ఈ విశ్వవిశాల ఔదార్య ప్రవృత్తి, బాహ్యంగా ఉద్వేగభరిత అనుకంపరూపాలుగా, క్రియాశీల దాతృత్వాలుగా ఆచరణలో ప్రకటితం కానవసరం లేదు. మనిషి దివ్యచేతనన యొక్క సర్వావస్థలు, స్వభావాలు, ఉపయుక్తమైన ఒకే ఒక సహాయ కార్యక్రమానికి కట్టుబడి ఉండనవసరం లేదు. అదెంతో మేలుచేసేది, అత్యంత ఆకర్షణీయమైనది, అత్యంత సౌందర్యోపేతమైనది కావచ్చు. సానుకంప స్వభావం మరింత ఉన్నతతరంగా ఉండవచ్చు. ప్రత్యేక బాధలతో కూడి ఉన్నవారికి స్పష్టమైన ప్రయోజనాన్ని సమకూర్చే దానికంటే కూడా మరెంతో మేలు కలిగించేది ఒకటి ఉంటుంది.

అహంకారపూరిత చైతన్యం ఎన్నో భావావేశస్థాయిలలో ముందుకు సాగుతుంది. తొలుత దానికది కట్టుబడి ఉంటుంది. కనుక అది ఇతరుల అనుభవాలకు ప్రతిస్పందించక బండబారిపోయి ఉంటుంది. తర్వాత తనతో తాదాత్మ్యతాభావం ఏర్పర్చుకున్నవారి పట్ల సానుభూతి చూపుతుంది. తటస్థంగా ఉన్నవారితో తటస్థంగానే ఉంటుంది. ప్రతికూలంగా ఉన్నవారితో ద్వేషభావం కలిగి ఉంటుంది. ఈ రకమైన సంబంధాన్ని అధిగమించినపుడు పరిహితత్వ సూత్రాన్ని స్వాగతీకరించేందుకు సంసిద్ధమై ఉంటుంది.

అయితే, ఔదార్యానికి, పరహితత్వానికి ప్రేరణ సాధారణంగా ముందు స్వార్థమే అవుతుంది. ఎదుటివాళ్ళ బాధ చూడగానే కలిగే ఇబ్బంది, అసౌకర్యం, నీ దయాళుస్వభావానికి లభించే ప్రశంసలు, నీ ఉపకారస్వభావానికి, నీవు పొందే స్వోత్కర్ష, ఇతరుల పట్ల నీవు చూపే సానుభూతివల్ల సంతృప్తి పొందాలనే తపన — ఇవి ప్రేరణ కలిగిస్తాయి. కొంతమంది పరులకు ఉపకారం చేయాలనే తపన కలిగి ఉంటారు. తమ వితరణకి అవకాశం కల్పించే పేదవాళ్ళు వాళ్లకు ఎప్పుడూ అందుబాటులో ఉండాలి. అందుకో కార్యరంగం కావాలి వాళ్లకి.

విశ్వచైతన్యం గురించిన ప్రస్తావన వచ్చినపుడు, వ్యక్తిగత ప్రేరణలు, అవసరాలు — వీటన్నిటితోపాటు — ఇతరుల జీవితాలతో మన జీవితం కూడా సమైక్యం కావటం, వాళ్ల ఆనందం మన ఆనందంగా, వాళ్ళ బాధ మన బాధగా మనం అనుభవించటం, వాస్తవం. అయితే ఒక్క విషయం. ఇదే విశ్వచేతనకు అత్యున్నత షరతు అని పొరబడకూడదు. కొంతకాలానికి ఏమవుతుందంటే, మన బాధలకు,

ఇతరుల బాధలకు మన నుంచి ఇక ప్రతిఘటన అంటూ ఉండదు. అవి అలా మన లను స్పృశిస్తాయి. మనలను సహకరించేలా ప్రతిస్పందింప చేస్తాయి. అయితే ఇక్కడ మరో పరిస్థితి ఉంది. ఈ స్థితిలో బాధకు బానిస కావటమనేది అసలుండదు. ఎందుకంటే మనం దివ్యానంద సంప్రాప్తి లభించినవాళ్లంగా బ్రతుకుతాం కాబట్టి. అయితే ఇది మన ప్రేమను, పరోపకారపరాయణత్వాన్ని నిరుత్సాహపర్చదు. తల్లి, పిల్లల నిరుత్సాహ, నిర్వేదాలకు తానూ నిరుత్సాహపడుతుందా? పడదు. సరి కదా వారిని మరింత ప్రేమవాత్సల్యాలతో ఆదుకుంటుంది.

మనుష్యులకు మనం చూపే సానుభూతి వాళ్ల పరితాపాలను ఉపశమింపచే యటంలో సహాయం అందించటం మాత్రమే కాదు. బాధ అనే చెట్టుకొమ్మలను నరికిపారవేయటం, సరే, మంచిదే. కాని అవి మళ్లీ పెరుగుతవి. సమూలంగా కోరి క అనే విషవృక్షాన్ని పెకలించివేయటంలో సహకరించటమనేది ఇంకా ఎంతో దివ్య మైన సహాయం. ప్రశాంతత, దివ్యానందవరం — ఇవెంతో మరింత యెన్నదగిన వరాలు — వ్యక్తిగతంగా సానుభూతి, ఔదార్యాలు కుమ్మరించటం కంటే కూడా. వైశ్వానిక చేతనతో సమైక్యత అత్యున్నతమైన పర్యవసానం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

దైవము — క్షమ

ఒక సాధకుని లేఖకు శ్రీమాత సమాధానము (1939 లో)

ప్రశ్న: నా ప్రాణానికి ప్రాణమా! నా ప్రియాతిప్రియమైన మాతా! నా ప్రేమను స్వీక రించు. ఇంత కాలంగా చేస్తున్నట్లుగానే నా తప్పులను క్షమించు. నాలో వస్తూ పోతు ఉండే నా మానసికస్థితులను నేను ముందే ఊహిస్తాను. అయినా నాలో కదిలే ఈ మేఘాల మాటున నీ సుందర మందహాస వదనారవిందము అదృశ్యము గాకుండు గాక!

నా ప్రియమైన బిడ్డా,

నీ ఆపద లన్నిటినీ నీవు తొందరలోనే నిజంగా అధిగమిస్తావని నేను ఆశిస్తున్నా ను. ఉన్నత చేతనకు ఒకే ఒక్క గంతు. అక్కడ నీ సమస్యలన్నీ పరిష్కరింపబడు

తాయి. నీ కష్టాలు తీరుతాయి. నిన్ను నేను క్షమిస్తున్నానని అనుకోను. ప్రేమ క్షమించదు. అవగాహన చేసుకుని స్వస్థత చేకూరుస్తుంది.

సదా ప్రేమపూర్వక ఆశీస్సులతో –

"ఉన్నత చైతన్యానికి ఎలా పైకి యెదగాలి, గంతువేయాలి', అని సాధకుడు అడిగిన దానికి శ్రీమాత వివరణ.

అందుకు ఉత్తమోత్తమ పద్ధతి – మానసిక ఆందోళన లేకుండా చూసుకోవటం అలాగే ప్రాణికకామనలు, సంక్షోభాలను నిరాకరించటం మనోహృదయాలను నిరంతరం దైవానికి అనుసంధానం కావించుకుంటూ ఉండటం. ఇందుకు దైవప్రేమ అత్యంత బలీయమైన శక్తిగా పనిచేస్తుంది.

*

శ్రీఅరవిందులవారి సూక్తులకు శ్రీమాత వివరణ (1960 లో)

క్షమాగుణాన్ని క్రైస్తవులు, వైష్ణవులు శ్లాఘిస్తారు. నేనైతే ఒక్కటి అడుగుతాను. "నేను దేనిని క్షమించాలి, యెవరిని క్షమించాలి?"

దైవాన్ని క్షమించమని కోరినపుడు ఆయన మనలను యెల్లవేళలా క్షమిస్తాడా?

శ్రీఅరవిందులు దీనికి దివ్యమైన సమాధానం ఇచ్చారు. "క్షమించే దెవరిని, దేనిని?" తనే సర్వస్వమని, కాబట్టి, సర్వకర్మలు తనవేనని, తానే సర్వవిషయములు అని, ప్రభువుకు తెలుసు. క్షమించటానికి – క్షమింపబడే వారెవరు? క్షమించబడేది ఏది? క్షమించేవాడు, క్షమించేది తానుగాక మరెవరో, మరేదో అయి ఉండాలి.

వాస్తవము ఏమంటే – క్షమాపణ కోరేవాడు తాను చేసిన తప్పువల్ల ఉత్పన్నమయే విపరీత పరిణామాలు పూర్తిగా తుడిచిపెట్టుకుపోతాయని ఆశిస్తాడు. కాని నీవు చేసిన పొరపాటుకుగల కారణాలు లేకుండాపోయినపుడు మాత్రమే ఇది సాధ్యమవుతుంది. అజ్ఞానంవల్ల నీవొక తప్పు చేశావనుకో. ఆ అజ్ఞానం వైదొలగిపోవాలి. దుర్మార్గపుటాలోచనతో తప్పు చేసినపుడు, దుర్మార్గం లేకుండాపోవాలి. అక్కడ సన్మార్గం చోటు చేసుకోవాలి. విచారం వ్యక్తం చేసినంత మాత్రాన సరిపోదు. మరో అడుగు ముందుకు వేయాలి.

నిరంతరంగా విశ్వం పరిణామం చెందుతోంది. ఏదీ నిశ్చలంగా ఉండదు.

ప్రతీదీ నిత్యమూ మారుతూనే ఉంటుంది. ముందుకో, వెనక్కో కదులుతూనే ఉంటుంది. వెనక్కి మళ్లించే విషయాలు, కర్మలు మనకు చెడ్డగా అనిపిస్తాయి. అవి గందరగోళాన్ని సృష్టిస్తాయి. అందుకు ప్రతిక్రియగా ముందడుగు, ప్రగతిమార్గంలో పురోగమనమే కావాలి. ఈ రకమైన స్పష్టమైన ఒక నూతన అవగాహన — ఇదే తిరోగమన పరిణామాలను నిర్మూలించగలిగేది.

అందుచేత మనం దైవాన్ని అర్థించవలసినది అస్పష్టమైన, ఆచరణయోగ్యం గాని క్షమాభిక్షగాక, పురోగమనశీలమైన శక్తిని అర్థించాలి. కావల్సినది అంతరంగ రూపాంతర పరిణామం. చేసినదానికి అనుభవించవలసిన ఫలితాలను తుడిచివేసేది ఇది మాత్రమే.

22. దైవం మానవహస్తంతో నన్ను దెబ్బ కొట్టేడు. అపుడు, నేను, ''ఓ దేవా, నీ తృణీకారభావాన్ని క్షమిస్తాను" అని చెప్పాలా?

23. భగవంతుడు ఒక దెబ్బతో మంచి చేశాడు. అపుడు నేను "ఓ దేవా! నిన్ను క్షమిస్తున్నాను, నీవు నన్ను పెట్టిన బాధకి. ఇక మరెప్పుడూ అది చేయకూ?"

ఏమిటి దీని అర్థం "దేముడు మానవహస్తంతో దెబ్బ కొట్టేడు" అన్న దానికి?

అందరిలోను, సర్వత్రా దైవం కొలువై ఉన్నదనడాన్ని నొక్కి చెప్పటానికి ఈ రెండు సూక్తులు ఉదాహరణలు. అంతే కాదు. ముందు చెప్పినట్లు క్షమించడానికి ఎవరూ లేరు, ఏదీ లేదు. ఎందుకంటే సర్వమునకూ మూలము జగన్నాధుడే కాబట్టి — అనే భావాన్ని బలపరుస్తాయి.

"భగవంతుడు నన్ను మానవహస్తంతో కొట్టేడు" — దీనిని ఈ విధంగా అధ్యయనం చేసి, అర్థం చేసుకోవాలి. బాహ్యంగా దర్శించినపుడు అది ఓ మనిషి మరొకరిని కొట్టడం అవుతుంది. దివ్యసత్యాన్ని ఆలోకించి, అవగాహన చేసుకున్నపుడు, అది, మానవహస్తంతో జగన్నాధుడు కొట్టిన దెబ్బ. ఆ దెబ్బ తిన్నవాళ్లకి అవశ్యంగా మంచే జరుగుతుంది. అంటే, అది అతని చైతన్యపు రోగలికి దోహదపడుతుంది. దివ్యచేతన లోనికి మేల్కొనడమే కదా సృష్టి పరమార్థము!

ఇదొక్కటి నీవు అర్థం చేసుకున్నపుడు, మిగిలిన రెండు సూక్తులు సులువుగానే బోధపడతాయి.

భగవంతుడు మనకు చేసిన ఉపకారానికి, ఆయనను, మరింకెప్పుడు చేయ

వద్దని చెప్పి, క్షమిస్తామా? ఇదెంతటి తెలివితక్కువ సూత్రమో, స్వవచన వ్యాఘాతమో తెలుస్తూన్నది కదూ!

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

ఆదర్శవంతమైన క్షమాగుణం

కథానిక

మేఘాల మాటు నుంచి చందమామ దోబూచులాడుతోంది. కింది అల్లంత దూరాన ఉసురుసురనే గాలులు గుసగుసలతో గలగలా వయారంగా పారే యేరు. మసక వెన్నెల్లో నేలంతా అత్యద్భుతంగా సౌందర్యాన్ని పరుచుకొని ఉంది. దివ్యనందన వనాన్ని తలదన్నేలా వృక్షాలతో, గుల్మాలతో, పుష్పాలతో అద్భుత అందాలు చిందుస్తూ ఉన్నాయి, చుట్టూ ఋషివాటికలు. అలాటి ఆనందపారవశ్యత కలిగించే ఆ రాత్రి, బ్రహ్మర్షి వశిష్ఠుడు తన సతీమణి అరుంధతీదేవితో "దేవీ, ఋషి విశ్వామిత్రుని దరిగి వెళ్ళి కొంచెం ఉప్పు అడిగి తీసుకురా" అన్నాడు. ఈ కోర్కెకి అరుంధతీ దేవి బిత్తరపోయింది. అడిగింది, "ఇదేమిటి, స్వామీ, మీరు నన్ను ఏమి చేయమంటున్నారు? నాకేమీ అర్థం కావటం లేదు. నా నూర్గురు సంతానాన్ని కొల్లగొట్టిన వానిని..." ఈ మాటలు అంటూంటే దుఃఖాతిశయభారంతో ఆమె గొంతు గద్గదమైయింది. మదిలో గత స్మృతులు మెదిలాయి. ప్రశాంతతకు ఆలవాలమైన అద్భుత హృదయ మామెది. ఆ గుండెలో వ్యధ నెలకొనగా, అంది ఆమే, "ఇలాటి వెన్నెల రాత్రులలో, నా నార్గురు సుతులు వేదాధ్యయనం చేసేవారు కదా!' వారంతా వేదాధ్యయన సంపన్నులు కదా! బ్రహ్మజ్ఞానపరాయణులు కూడా. అలాంటి నా నూర్గురు పుత్రులను ఆయన మట్టుపెట్టాడు. మీరేమో అలాంటి ఆయన ఆశ్రమానికి పోయి ఉప్పు కోసం బిచ్చ మెత్తమంటున్నారా? నేనేమి చేయాలి? తెలియని అయోమయస్థితి నాదిపుడు". నెమనెమ్మదిగా దివ్యకాంతులు ముంచెత్తిన మోముతో ఋషి అంతరంగ లోతుల్లో నుంచి వెలువడ్డాయి, మాటలు, "దేవీ! ఆయనంటే నాకు ప్రేమ". అరుంధతి మరింత ఆశ్చర్యచకితురాలయింది. " మీకు ఆయనపై ప్రేమ ఉంటే", ఆమె అన్నది, " మీరు ఆయనను బ్రహ్మర్షీ అని

పిలిచేవారు కదా! నా నూర్గురు కొడుకులు నాకు దక్కేవారు". ఋషి మోము అపురూప సుందురవదనారవిందమే అయింది. " ఆయనంటే నాకు ప్రేమ కాబట్టే నేను ఆయనను బ్రహ్మర్షీ అని పిలువ లేదు", అన్నారాయన. "నేనలా ఆయనను యెందుకు పిలువ లేదంటే బ్రహ్మర్షిగా మారే అవకాశం ఆయనకు ఇంకా ముందు ఉంది".

ఆ రోజు కోపంతో విశ్వామిత్రుడు వివశుడయాడు. మనసు తపస్సుపైన నిల కడగా ఉండటం లేదు. వశిష్ఠుడు బ్రహ్మర్షిగా తనను గుర్తించనందుకు ఆ రోజు ఆయనను మట్టుపెట్టాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. ఓ కత్తి చేబూనాడు. నెమ్మదిగా వెళ్లి వశిష్ఠులవారి కుటీరం చేరుకున్నాడు. నిలపడ్డాడు అక్కడ. వశిష్ఠదేవుని మాట లన్నీ విన్నాడు. చేతిలో కరవాలం పట్టు తప్పింది. అనుకున్నాడు, "అయ్యో! ఏమిటి నేను చేసిన పని! ఎంత తెలివితక్కువ పని చేశాను! ఎంత పొరపాటు! ఎవరి నిశ్చల హృదయాన్ని గాయపర్చాను? నూరు తేళ్లు మీద పాకి కుట్టి హృద యాన్ని గాయపర్చినంతగా బాధపడ్డాడు". పశ్చాత్తప్త అగ్నితో దగ్ధుడయాడు. ఒక్క ఊపున లోనికి ప్రవేశించి వశిష్ఠుని పాదాలపై పడ్డాడు. కాస్సేపటి వరకు నోట మాట లేదు. తర్వాత అన్నాడు, "దయతో నన్ను క్షమించండి. నేను క్షమార్హుడను కాను". గర్వాతిశయంతో మరేమీ మాట్లాడలేకపోయాడు. మరి వశిష్టుడు ఏం చేశాడు? రెండు చేతులూ చాచి విశ్వామిత్రుని కౌగలించుకొని అన్నాడు, "లేవ య్యా, బ్రహ్మర్షీ, లే." మరింత కలవరపాటుతో అన్నాడు విశ్వామిత్రుడు, "ఎందుకు నన్ను పరిహసిస్తారు?" "నేను అబద్ధమాడలేదయ్యా", వశిష్ఠుల వారి సమాధానం. "నీవీ నాడు బ్రహ్మర్షివైనావు. నీలోని గర్వం వైదొలగింది. ఈ రోజు నీవు బ్రహ్మర్షి అర్హత పొందావు". "మరి నాకు బ్రహ్మజ్ఞానాన్ని అనుగ్రహించండి", బ్రతిమాలాడు విశ్వామిత్రుడు. "అనంతదేవుని దగ్గరికి వెళ్లు", వశిష్ఠులవారి సమాధానం. "ఆయన నీకు దివ్యజ్ఞానాన్ని అనుగ్రహిస్తారు"

భూభారాన్ని తలపై మోస్తున్న అనంతదేవుని దరికి విశ్వామిత్రుడు వెళ్లి నిలబ డ్డాడు. "భూమిని నీ తలపై నిడుకొని మోయగలుగుతే నీకు బ్రహ్మజ్ఞానం బోధించ గలను". తన తపోబల సంపన్నతకు గర్వపడుతూ, విశ్వామిత్రుడు గట్టిగా అరిచాడు, "భూమిని వదిలిపెట్టు. తల కెత్తుకుంటాను". "అయితే ఇదిగో, పట్టుకో, వదులు తున్నాను". భూమి క్రిందికి మరింత క్రిందికి, ఆకాశంలో పరిభ్రమించటం మొద

లుపెట్టింది. “నా తపోఫలాన్నంతా ధారపోస్తున్నాను, భూమి నిలకడగా ఉండు గాక” అని కేకపెట్టాడు విశ్వామిత్రుడు. అయినా భూమి నిలకడగా ఉండకుండా ఉంది. అనంతదేవుడు బిగ్గరగా అన్నాడు, “ విశ్వామిత్రా! భూమిని నిలకడగా పట్టి ఉంచగలిగేటంతటి తపశ్శక్తి నీ కింకా లేదయ్యా. మహనీయులతో సత్సాంగత్యం నీ కెన్నడైనా లభించిందా? అయితే ఆ సత్ఫలితాన్ని సమర్పించు’. “వశిష్ఠులవారితో కొంతసేపు ఉన్నాను”, అన్నాడు విశ్వామిత్రుడు. “అయితే ఆ యోగ్యతా ఫలితాన్ని అర్పించు”, అన్నాడు అనంతదేవుడు. “ఆ ఫలితాన్ని సమర్పించుకుంటున్నాను”, అని సమాధానం చెప్పాడు విశ్వామిత్రుడు. నెమ్మదిగా భూమి కదలకుండా నిశ్చలంగా ఉంది. “దివ్యజ్ఞానం బోధించు ఇప్పుడు నాకు”, అన్నాడు విశ్వామిత్రుడు. “ఓయీ! మూర్ఖుడా!”, అనంతదేవుడు అరిచాడు. “ఏ మహనీయుని క్షణిక సాంగత్యం వల్ల, ఈ భూమి నిశ్చలమై నిలిచి ఉందో, అది తెలుసుకోవటానికి బదులు, బ్రహ్మజ్ఞానాన్ని కోరుతున్నావా?”. విశ్వామిత్రుడు కోపావేశపరుడయాడు. వశిష్ఠుడు తనను మోసగించాడనుకున్నాడు. వెనుతిరిగి తొందరగా వశిష్ఠుని దగ్గరకి పరుగెత్తాడు. “నన్నెందుకు తప్పుదారి పట్టించారు”, అని అడిగాడు. నిశ్చల గంభీరస్వరంతో వశిష్ఠుడు సమాధానం చెప్పాడు, “నీకు, అప్పుడే బ్రహ్మజ్ఞానాన్ని బోధించి ఉంటే నీకు నాపై విశ్వాసం కలిగి ఉండేది కాదు. ఇప్పుడు నీకది కలిగింది”. బ్రహ్మజ్ఞానోపదేశాన్ని అప్పుడు విశ్వామిత్రుడు వశిష్ఠులవారి నుంచి పొందాడు.

అలాంటి ద్రష్టలు, దివ్యపురుషులు అలనాడు భారతదేశంలో ఉండేవారు. వారి ఆదర్శవంతమైన క్షమాగుణం అలాటిది. ఆకాశంలో భూమిని నిలపెట్టి ఉంచగలిగేటంతటి తపశ్శక్తి సంపన్నత సంపాదించవచ్చు. ప్రాచీన మహర్షుల తేజస్సుకు మించిన తేజస్సుతో మహర్షులు ఈ దేశంలో జన్మిస్తారు. ఇంతకు ముందు యెరుగని వైభవాన్ని వారు నెలకొల్పుతారు.

బెంగాలీ మూలం: శ్రీఅరవిందులు
ఆంగ్లానువాదం: శ్రీ అరిందం బాసు
తెలుగు అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

మన భారతావని

ప్రాచీన భారతదేశం కాలగర్భంలో కలిసిపోలేదు. ఆమె చెప్పాల్సిన సృజనశీల తుది సందేశం ఇంకా పూర్తి కాలేదు. ఆమె తనకే కాక యావత్తు మానవాళికి చేయవలసింది ఇంకా అలాగే మిగిలివుంది. (అందుకే ఆమె సజీవంగా నిలిచి వుంది).

*

భారతదేశం ప్రపంచానికే గురువు. మానవాత్మను పట్టి పీడిస్తున్న అనేకానేక తీవ్ర మైన రుగ్మతలకు ఆమె మాత్రమే తగిన చికిత్స చేయగలదు. ప్రపంచానికి కావల సిన నూతన జీవనసరళిని ప్రసాదించి, మానవాత్మకు కావలసిన శాంతిని చేకూర్చడం అనేది ఆమె మాత్రమే చేయగలిగిన దైవదత్తమైన కార్యం.

*

ఇపుడు విముక్తి లభించింది. మేలుకొలుపు ప్రారంభమైంది. భారతదేశం తనదైన మహనీయ ఆత్మను కాపాడుకుంటూనే,. భౌతికస్థాయిలో ఒక గొప్ప మార్పును గొని రావలసి వుంది. ఒక నూతన ఆధ్యాత్మిక దృక్పథంతో, సాహిత్యం, కళాత్మక, సాంస్కృతిక, రాజకీయ, సామాజిక స్థాయిలకు తనదైన నిత్యనూతన రూపాలను సంతరించిపెడుతూ, భారతీయ పునరుద్ధరణ దిశగా సాగిపోతూ, జీవన సత్యా లకు విఘాతం కలగకుండా ఇంతవరకూ, కొనసాగుతూ వచ్చిన లోపాలను సరి చేసుకుంటూ, పరిపూర్ణమైన తన జవసత్వాలను అందించగలదు.

*

తెలతెలవారుతోంది. దిక్చక్రం మీద ఉషోదయం అయింది. భారత భానుడు తన గమ్యం దిశగా పయనిస్తూ తన జ్యోతిప్రభలతో ఇండియాను ముంచెత్తుతూ అంత టితో ఆగక, ఆసియాను, సకల ప్రపంచాన్ని గూడా ఆవరించగలడు. ప్రతి క్షణం, ప్రతి సమయం దైవం నిర్దేశించిన విధంగా, ఈ జ్యోతిః ప్రసారములు సాగగలవు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

ఆహార సూచనలు

ప్రశ్న: మాంసం తింటే మనిషికి యేమవుతుంది?

శ్రీమాత: నేనొక కథ చెప్తాను వినండి. సాధకురాలైన స్వీడన్ దేశపు యువతి నొకామెను నేనెరుగుదును. ఆమె శాకాహారి. ఆమె స్వచ్ఛందంగానే శాకాహారం యెన్నుకుంది. అలవాటు చేసుకుంది. మాంసాహారం తీసుకోకూడదనే నియమమేమీ లేదామెకు. ఒక రోజు ఆమె స్నేహితులింటికి విందుకు వెళ్లింది. అక్కడ ఆమెకి కోడిమాంసం వడ్డించారు. అందరిలో హంగామా చెయ్యడమెందుకులే అని మాట్లాడకుండా ఆమె అది తిన్నది. కాని ఆ రాత్రి ఆమె నిద్రపోతున్న సమయంలో హఠాత్తుగా తను వొక తీగలతో అల్లిన బుట్టలో వుండి వాటి అల్లికలో తన తల వుండిపోయి శరీరమంతా అటూ యిటూ కదిలిపోతున్నట్టు విపరీతమైన బాధతో వున్న అనుభూతి పొందింది. తరవాత కాళ్ళు రెండూ తీగల మధ్య వుండిపోయి తలక్రిందులుగా శరీరం గాలిలో అటూ యిటూ వూగుతూ వున్నట్లు అనిపించి యింకా బాధ కలిగింది. తరువాత తన శరీరభాగా లన్నిటినీ వొక్కొక్కటి ఎవరో వలిచి వేరుచేస్తున్నట్లు చెప్పలేని బాధ కలిగి చివరికి ఎవరో తన తల కత్తితో తరిగివేసినట్టు అనిపించి మెలకువ వచ్చేసింది. ఆమె యిదంతా నాకు చెప్పింది. ఆమె కెప్పుడూ యింత భయంకరమైన పీడకల రాలేదట. నిద్ర పోయే ముందు ఆమె దీని గురించేమీ ఆలోచించ లేదట. కాని దీనమైన ఆ కోడిపిల్ల చైతన్యం ఆమెలో ప్రవేశించింది. అందుచే ఆ కోడిపిల్ల కోపంతో కూడిన బాధ అంటే దాన్ని, మార్కెట్లో అమ్మి, తన వెంట్రుకలన్నీ పీకి, పీక కోసినప్పుడు అనుభవించిన బాధంతా ఆమె కలలో అనుభవించింది.

అదీ జరిగింది. మాంసం తింటే దానితోపాటు నువ్వు యే జీవి తాలూకు మాంసం తింటావో దాని చైతన్యం కొద్దో గొప్పో నీలో ప్రవేశిస్తుంది. ఇది చెప్పడానికే యీ కథ చెప్పాను. అది పెద్దగా పట్టించుకో నక్కరలేదు. కాని యిది యెప్పుడూ ఆనందించవలసిన విషయం కూడా కాదు. అది మనిషిని మనిషిగా గుర్తించడానికి దోహదం చెయ్యదు. సరి కదా పశుత్వానికి దగ్గర చేస్తుంది. దైవత్వం కంటె జంతువులకి దగ్గరగా వుంటారు మాంసాహారులు అనడానికి నిదర్శనం ఆదిమానవులు. వారు పచ్చిమాంసం తినేవారు. పచ్చిమాంసం వండిన మాంసం కంటె బలాన్నియిస్తుంది. వారు జంతువుని చంపి చీల్చి అలాగే కొరుక్కుని తినేవారు. చాలా

బలంగా వుండేవారు. అంతే కాదు అందుకు తగ్గట్టు పచ్చిమాంసం అరగడానికి వారి చిన్న ప్రేవులలో వుండే అపెండిక్స్ (appendix) ఆ రోజులలో చాలా పెద్ద దిగా వుండేది. తరువాత మనుషులు వంట నేర్చుకుని వండిన మాంసం తింటూ అనేక రుచులకు అలవాటు పడ్డారు. క్రమంగా అపెండిక్స్ వుపయోగం పెద్దగా లేనందు వల్ల చాలా చిన్నదైపోయింది. ఇప్పుడదొక అదనపు భారంగా తయారయి దానివల్ల వొక్కొక్కసారి అనారోగ్యానికి గురవుతున్నారు.

ఇదెందుకు చెప్పానంటే యిప్పుడు మనిషి తన ఆహారపు అలవాట్లను మార్చుకోవలసిన సమయం వచ్చింది. మృగస్వభావాన్ని బాగా తగ్గించగలిగే ఆహారం తీసుకునేలా ఆహారపు అలవాట్లను సవరించుకోవాలి. అది పూర్తిగా మనిషి చైతన్యాన్ననుసరించి వుంటుంది. ఒక సాధారణ జీవితం గడుపుతున్న మనిషి, సామాన్యమైన పనులు చేసుకుంటున్నవాడు, తను, తన కుటుంబం అవసరాలకి తగిన సంపాదన తప్ప యితర ఆలోచనలు లేనివాడు మాంసాహారికాని, శాకాహారికాని కావచ్చు. తన కిష్టమైన మంచిదనుకున్న ఆహారం తను తీసుకోవచ్చు.

కాని యీ సామాన్య జీవితం నించి యింకా వున్నత జీవితం కోరుకునే వాడుంటాడు. వాడితోనే సమస్య మొదలవుతుంది. అది అత్యంత ఆసక్తికరంగా వుంటుంది. వున్నత జీవితం పొందిన తరువాత మనిషి రూపాంతరీకరణానికి తప్పనిసరిగా ప్రయత్నిస్తాడు. అప్పుడదెంతో ప్రధానమౌతుంది. అప్పుడు తీసుకునే ఆహారాన్ని బట్టి శరీరం సూక్ష్మబుద్ధి కలిగేలా నాజూకుగా తయారవుతుంది. అటువంటి ఆహారపదార్థాలు కాక యితరమైనవి తీసుకుంటే అది పశుప్రాయంగా అదే స్థితిలో వుండిపోతుంది. కాని యిది వొక ప్రత్యేక సమయంలో జరగడం చాలా ముఖ్యం, ముందుగా కాదు. ఆ స్థితికి చేరడానికి ముందు యితర కర్తవ్యాలు చాలా వున్నాయి. శరీరాన్ని పరిశుద్ధం చేయడానికి ముందు ప్రాణికాన్ని, మనస్సును తప్పనిసరిగా పరిశుద్ధం చేయాలి. ఏది నీ శరీరాన్ని కృశింపచేస్తుందో అది తప్ప యితర పదార్థాలు తీసుకోకుండా నువ్వు అన్ని విధాల యెన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకోవాలో అన్నీ భౌతికంగా తీసుకోవచ్చు. కాని నీ మనస్సు, ప్రాణికం, కోరికలు, చైతన్యరాహిత్యంగా తమస్సు, లాలస మొదలైనవాటితో నిండిన స్థితిలోనే వుంటే ఏమీ ప్రయోజనం వుండదు. నీ శరీరం నీరసించిపోవడం మాత్రమే మిగులుతుంది. అంతరంగ జీవితం నించి స్థానభ్రంశం పొంది యేదో వొకనాడు రోగగ్రస్త

మవుతుంది.

సాధకుని సాధన అంతరంగంలో నుంచే మొదలు కావాలి. నేనిదివరకే వొక సారి యీ విషయం చెప్పాను. పై స్థాయి నుంచే మొదలు పెట్టాలి. ఉన్నత స్థాయి నుంచి దిగువస్థాయికి పరిశుద్ధం కావాలి. అలాగని శారీరకమైన విషయాల్ని చులకన చెయ్యకూడదు. నేచెప్పేది అది కాదు. కోరికల్ని అదుపు చేసినంత మాత్రంలో అంతా చేసినట్టు కాదు. ప్రాణికం, మనస్సుల లోకి కాస్తైనా దివ్యత్వం రాకపోతే శరీరంలో దివ్యత్వం తెచ్చుకోవడం వల్ల ప్రయోజనం లేదు. సరి కదా నిన్ను మామూలు స్థితి నుంచి వేరొక మార్గం లోకి తప్పించడం జరుగుతుంది. అందుచేత మీ కిదివరకు చెప్పినట్టు సమతుల్యత పాటించాలి. సమతుల్యత పాటించినట్టయితే అన్ని వైపులా వొకే సమయంలో అభివృద్ధి జరుగుతుంది. నీలో వొక భాగాన్ని యెల్లప్పుడూ చీకటిలో వుంచి, వేరొకటి వెలుతురులో వుంచకూడదు. ఏ చిన్న మూలలో కూడా చీకటి వుండకూడదు. అదే నీ కర్తవ్యం.

ప్రశ్న: ప్రియమాతా! కోడిపిల్ల మరణవేదన మన మీద దాడి చేసినట్లు బీట్రూట్, కేరట్‌లు కూడా చెయ్యగలవా?

శ్రీమాత: బీట్రూట్ కంటె కోడిపిల్ల యెక్కువ చైతన్యం కలిగినది నా నమ్మకం. నా స్వానుభవం మీకు తప్పకుండా చెప్పాలి. ఇది సాధారణ విషయంగా నేననుకోవడం లేదు.

టోక్యోలో నాకొక తోట వుండేది. ఆ తోటలో నేనే స్వయంగా కూరగాయలు పండించేదాన్ని. నా తోట చాలా చక్కగా పెద్దగా వుండి, అందులో అనేక కూరగాయ మొక్కలు వుండేవి. వాటికి నీళ్ళు పోసి, మిగిలిన సంరక్షణ చేసి ప్రతి రోజూ వుదయం వాహ్యాళికి వెళ్ళడం అలవాటు. వాటి చుట్టూ తిరుగుతూ తినడానికి యేవి బాగుంటాయో ఆ కూరగాయలు తీసుకొనేదాన్ని. అది సరే. మీరొక్కసారి వూహించండి. అక్కడ కొన్ని నాతో "వద్దు. వద్దు. వద్దు" అంటూ వుంటే మరికొన్ని దూరం నించే నన్ను చూసి "నన్ను తీసుకో, నన్ను తీసుకో, నన్ను తీసుకో" అనేవి. తీసుకోమన్న వాటిలో నాకు కావలసినవి తీసుకుని, వద్దు అన్నవాటి జోలికి పోయేదాన్ని కాదు. ఆలోచిస్తే నాకిది కొంచెం అసాధారణంగా అనిపించింది. నేను నా మొక్కల్ని చాలా ప్రేమిస్తాను. వాటిని జాగ్రత్తగా చూసుకొంటాను. నీళ్ళు పోసేటప్పుడు వాటిని బాగా చైతన్యవంతం చేశాను. వాటిని చక్కగా పరి

శుభ్రంగా చేస్తాను. అందుచేత అవి వొక ప్రత్యేక సామర్థ్యాన్ని తప్పక కలిగి వుంటాయి.

కాని ఫ్రాన్సులో కూడా యిలాగే జరిగింది. ఫ్రాన్సు దక్షిమ ప్రాంతంలో కూడా నాకొక తోట వుండేది. దానిలో బఠాణీ, ముల్లంగి, కేరెట్లు పండించేదాన్ని. అందులో కొన్ని చాలా హాయిగా వుండేవి. "నన్ను తీసుకో తిను. నన్ను తీసుకో తిను" అంటూ అడిగేవి. మరికొన్ని "వద్దు. వద్దు. వద్దు. నన్ను తాకవద్దు" అనేవి. (నవ్వు)

ప్రశ్న: అవి యెందుకలా అనేవి? మాతా!

శ్రీమాత: సరిగ్గా ఇందుకే దాని మీద పరిశోధన చేసేను. ఫలితం యెప్పుడూ వొకేలా లేదు. వొక్కొక్కసారి ఆ మొక్కలు తినడానికి పనికివచ్చేవి కావు. మంచివి కావు. కొన్ని గట్టిగా, చేదుగా వుండి తినడానికి బాగా లేనివి. మిగిలిన సమయాల్లో కొన్ని యింకా పక్వానికి రానివి, తినడానికి సిద్ధంగా లేనివి. ఒకటి రెండు రోజులు ఆగితే తరువాత అవి కూడా "నన్ను తీసుకో, నన్ను తీసుకో" అనేవి. (నవ్వు)

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

•

కాంతి కిరణాలు

ఏ కోరికా లేకుండా అన్యధా శరణం నాస్తి అన్నట్లుగా ఆత్మార్పణం కావించుకోవటమే వాస్తవమైన దైవప్రేమ. అది షరతు విధించదు. నిర్బంధించదు. బేరమాడదు. కోపం, ఈసు, అసూయలతో హింసకు పాల్పడదు. దాని తత్వంలో అసలివేమీ లేవు.

*

నిజంగా దైవాన్ని ప్రేమించటానికి, బంధాలన్నటికీ అతీతంగా యెదగాలి.

అందరికీ ప్రేమ ఉంటుంది:

అందరికీ ప్రేమ ఉంది. ప్రతి ఒక్కరి పురోగతికి అది సమానంగానే పనిచేస్తుంది. కాకపోతే, దానిపై శ్రద్ధ చూపినవారికి అది విజయవంతమవుతుంది.

*